

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket Tóth Miklós (Rábatamási), a januáriakat Bognár Éva (Csömör) készítette.

December 5. – Advent 2. vasárnapja – Lk 3,1-6 – Mit tegyünk?

Az olvasmányban Báruk próféta a fogságból való, várva várt hazatérésről beszél. Véget ért a hosszú, 70 évig tartó babiloni fogság. Ujjongó, kitörő öröm töltötte el az embereket, akik a fogságban annyit szenvedtek, nélkülöztek, és akiknek annyi megaláztatásban volt részük.

Isten napjainkban is így hív bennünket az adventi készüllet idején. Vártunk már eleget. Ne halogassuk az időt! Ne keressünk kifogásokat! Inkább keressük az Istennel való találkozások helyét és idejét! Legyen vágyakozás a szívünkben és a lelkünkben! Úgyis annyi evilági elfoglaltság akadályozza, fedi el és nehezíti az Istennel való találkozást.

Mi is föltesszük Keresztelő Jánosnak a kérdést: Mit tegyünk? Pozitívan válaszolunk. Az evangélium olvasása és elmélkedése által meg akarjuk hallani Jézus Krisztus adventi hívó szavát. Kikapcsoljuk a világ morajló zaját magunk körül. Először a külső zajokat, azután a csendben a belső zajokat is. Megkívánja ezt zakatoló lelkem, amikor ideges, türelmetlen, szóraozott vagy éppen felületese vagyok. Át kell váltanom a bensőmben: összeszedetten, elmélyülten imádkozom, olvasom a napi evangéliumot, elmélkedem róla. Türelmes, megértő, szeretetteljes, megbocsátó, figyelmes, segítőkész és áldozatos leszek

családtagjaimmal, rokonaimmal, közösségi társaimmal és munkatársaimmal szemben. Mindebben különösen segít, ha naponta meggyűjtjük az adventi koszorún a gyertyát.

Urunk, Jézus! Teremts bennünk csendet, de mi is törekedjünk erre, hogy az adventi időben reád, a te szavadra, útmutatásodra, a te szeretetedre figyelhessünk. A bennünk lévő csendben halljuk meg az adventi örömhirt: emberként fogsz megszületni. Fogadjuk el a lelkünk mélyén megszülető öröm csendjét. Amen.

December 12. – Advent 3. vasárnapja – Lk 3,10-18 – Szolgáló szeretet

Gaudete, az Örvendezés vasárnapja van ma. Örvendezünk, mert közeledik várva várt ünnepünk. Mi is feszülten várakozunk, mint Keresztelő János idejében a nép, és a bűnbánatra, megtérésre vágyó emberek a Jordán folyó partján. Ők bűnbánati keresztségben részesültek.

Az Evangélium fő gondolata, hogy bűnbánatra és megtérésre szólítja az embereket. Megfordulni, megváltoztatni eddigi életünket, életutunkat, ha az nem az evangélium és Jézus tanításának útja, ha nem Isten felé vezet, hanem éppen ellenkezőleg, távolodik Istentől. A rosszat jóra változtatjuk, a jót igyekszünk még jobbra tenni.

Összefoglalva: Keresztelő Szent János a folytonos, tevékeny, szolgáló szeretetre buzdít és szólít föl bennünket. Nézzük meg, hogy az

élet különböző területein hogyan valósíthatjuk meg.

1. Keresztelő János bennünket is osztozásra szólít föl. Ruhánkat, kenyerünket, lelki-szellemi értékeinket, drága időnket mi is osszuk meg másokkal! Látogassunk meg idős, beteg, elhagyott embereket, segítsünk rászoruló családokon!

2. Szolgáló lelkülettel, önzetlennel, jutalmat, viszonzást nem várva tegyük a jót, bár az elismerés mindig jólesik. A biztatás és a bátorítás megerősíthet és buzdíthat bennünket, hogy jó úton járunk, és serkent a további feladatokra.

3. Milyen sok ember kerül napjainkban is kiszolgáltatott vagy nehéz helyzetbe. Főhalmozódik az adóssága. Igazságtalanul vagy jogtalanul perbe fogják (pl. két erdélyi fiatalember ült ártatlanul két évet börtönben, igazságtalanul elítélve. Most a nyáron szabadultak).

4. A pénzügyi világban, az üzleti életben, a munka világában is milyen kiszolgáltatott az ember. Dolgozik, és alig kap tisztességes fizetést. Félelemmel és aggodalommal van tele az életünk, hiszen felelősséggel tartozunk családjaink, gyermekeink és önmagunk felé is.

Mindegyikünk saját maga tudja a legjobban, hogy melyek a legnagyobb gondjai és nehézségei, hol szorul segítségre. Ugyanakkor azt is, hogy miben tudunk konkrétan a jó irányába változni és előrelépni.

Uram, adj éber szívet, hogy észrevegyem, hol tudok másoknak segíteni! Adj figyelmet, hogy a rosszindulat, a kíváncsiság vagy a nemtörődömség el ne terelje gondolataimat, hogy a fölismert jót megtegyem! Adj reménytelen szívet, hogy adventi várakozásunk gyümölcsöző legyen! Amen.

December 19. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,39-45 – Kopogtassunk az ajtón!

Erzsébet és Mária találkozása gyöngéd és bensőséges ünneppé nőtte ki magát Zakariás házában. A fiatal rokon fölkeresi az idősödő rokont, és kiderül, hogy mindketten gyermeket várnak.

Mondhatjuk, hogy Zakariás házában először a ház külső ajtaja, külső kapuja nyílt meg. Palesztinában is minden kis háznak volt udvara, amelyet kőfal vesz körül. A látogató, a vendég, vagy a rokon a falba épített kapun kopogtat, majd átlépi a küszöböt. Örömteli (evangéliumi) találkozás történik a két várandós édesanya között.

Ami ott, Zakariás és Erzsébet házában, otthonában történt, az

történik most a mi adventi várakozásunk idején is. Megnyílik a második, a belső ajtó – szívünk-lelkünk ajtaja. A mi ajtónkon Jézus kopogtat. Mi pedig örömmel fogadjuk, és engedjük be őt hozzánk. Ő belép a mi életünkbe, mi belépünk az ő életébe. Köszöntjük is egymást, amint Erzsébet és Mária is tette.

Örülünk is a találkozásnak.

Végül várapozunk mi is – mint Erzsébet és Mária – az adventi időben négy héten keresztül azért, hogy megtörténjen a találkozás.

„Mária még ott maradt három hónapig, azután hazatért” (vö. Lk 1,56). A két asszony várapozása tevékeny készüllet volt a szülésre. Erzsébet és Mária így példakép a

tevékeny várapozásban. Szemléljük a Boldogságos Szűz Mária, a fiatal édesanya hitét és Istenbe vetett bizalmát, amely bennünket is fölemel, bátorít és magával ragad. Értékeljük Mária bátorságát, így bennünk is az ő példájára az advent időszakában föllobbanhat az Istenbe vetett hit és bizalom. Mária az Isten szavára, ígéretére épít, s ez több mint emberi garancia.

Urunk, Jézus! Te minden nap jössz hozzánk, és kopogatsz szívünk ajtaján. Édesanyád, Mária is benyitott Erzsébet és Zakariás háza kapuján. Most, az adventi készüllet idején vegyem észre érkezésedet, halljam meg hangodat, ismerjem meg arcomat, és reménytelen, örvendező szívvel készüljek a veled való találkozásra! Amen.

December 25. – Karácsony – Lk 2,15-20 – A kisdéd a reményünk az isteni szeretetre

„Pólyába takarta és jászolba fektette.” Képzeld magunk elé Máriát, a fiatal édesanyát, aki az újszülött kis Jézust tartja karjaiban, az ölében. Gyengéd mozdulatokkal gondoskodik arról, hogy a pólya melege óvja a kisdéd testét.

Óvéi nem fogadták be. A születés körülményei is nagyon mostohák, mégis jelezhetik az Isten közelségét, és a reményről szólnak.

A fenyőfa a gyökereivel kapaszkodik a földbe. Ha a gyökerek elszakadnak, a fa elpusztul. Lelki értelemben mi is küszködünk nehézségekkel. Tegyük föl a kérdést: Életünkben hol és mikor van szükségünk lelki-testi kapaszkodókra, emberek segítségére?

A gyermekkorban szüleink és testvéreink a segítők. Felnőtt kor-

ban feleség és férj egymásnak. Idősebb korban gyermekeink, testvéreink és unokáink. Ifjúkorban az igaz barátaink. Öregségünkben, betegségeinkben, olykor nyomasztó magányunkban családtagjaink, vagy egy másik idős szomszéd, testvér, rokon vagy jóbarát. Kapaszkodónk lehet még, ha visszatekintünk a gyermekkorra, a fiatalkori adventi és karácsonyi lelki élményeinkre: Egy kis faluban nőttem föl. Hárman fiútestvérek ott ministráltunk minden hajnali szentmisén. Szüleink és nagyszüleink kísérték el bennünket. Ott voltunk az éjféli, a karácsonyi és az ünnepi szentmiséken.

Adjunk és biztosítsunk minél több ilyen és ehhez hasonló lelki-testi kapaszkodót és élményt családtagjainknak, gyermekeinknek és

unokáinknak. A családban tanulunk meg ünnepelni, imádkozni és ajándékozni. Otthon tanuljuk meg a figyelmességet, a szolgálatkészséget, a segítségnyújtást, az önzetlenséget, a jót és az együttérzést. Így tapasztalhatjuk meg és így élhetjük át az ünnep örömeit, a család összetartó erejét és igazi békéjét.

Mennyei Atyánk! Karácsony ünnepével évről évre megerősítesz bennünket abban, hogy szeretsz minket. Hálaival tartozunk neked ajándékoskodást, a gyermek Jézusért, aki megtanít minket arra, hogy miként szeressünk téged és embertestvéreinket. Vezess bennünket a betlehemi jászolhoz, és add szívünkbe a találkozás megújult örömeit! Amen.

December 26. – Szent Család vasárnapja – Lk 2,41-52 – A család a szeretet otthona

A kisdéd Jézus a betlehemi éjszakában családba született bele. Jézus útja egy családon keresztül indult el, és vezetett el hozzánk, emberekhez. Az Egyház is a családokat, a családtagokat, az édesanyákat, az édesapákat, a gyermekeket és a nagyszülőket szólítja meg első sorban.

A családban tanuljuk meg elfogadni és befogadni, tisztelni és szeretni az Istent, és ezen tapasztalatok révén embertestvéreinket.

Jézus is a szüleitől és bizonyára a nagyszüleitől, szent Joachimtól és szent Annától tanulta meg mindezt. Gyermekként sokat tanult és kapott tőlük. Később azután ő is viszonzta mindazt a szeretetet, gondoskodást és törődést, amelyet tőlük kapott.

A család napjainkban is a legfőbb helye és színtere annak, hogy a gyermekek lelki-testileg egészségesen, harmonikusan fejlődjenek.

Sajnos napjainkban is vannak és ezután is lesznek hajótörött családok. Jézus oda is szeretne megszületni, és részt venni az életükben. Az ő várapozásukat is be akarja teljesíteni, hiszen gyermek, szülő és nagyszülő egyaránt vágyakozik a szeretetre és a megértésre.

Isten az embert közösségi lénynek alkotta, teremtette. Szűz Mária és szent József megvalósította ezt családi életükben. A család oltalmat, biztonságot, összetartozást és szeretetet nyújt. Mindezek egybefoglalják a jövő és a növekedés lehetőségét minden gyermek számára.

Arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy családjainkhoz hozzátartoznak a nagyszülők és az idősek is. Találtam nekik egy szép és tartalmas imádságot: „Uram, érzem, hogy életem a naplemente felé halad. Ha múltamat nézem, két érzélem foglalja el lelkemet: a bánat és a hála.

Uram, bocsánatot kérem mindazért a rosszért, amit elkövettem, és irgalmas szeretetedre hagyatkozom. Hála adok neked minden adományodért, amellyel eltöltöttél életem folyamán. Kérlek, őrizd meg nyíltan a világ problémáival szemben, készségesnek, hogy elfogadjam az új nemzedéket, és hogy még hasznosítsam magam. Engedd, hogy ezeket a napokat derűben, békében és jó egészségben töltssem. De ha betegség sújtana, adj erőt, hogy szeretettel fogadjam. Kérlek azokért, akik jót akarnak nekem, és akik nem hagynak magamra. Légy közel minden időshöz, akit elhagytak. Uram, én reményem, feléd megyek” (A. Viganó: Kicsoda a Szentlélek?, 267. o.).

Adj, Uram, olyan családokat, amelyekben szeretetben élnek idősek és fiatalok egyaránt.

Január 2. – Karácsony utáni 2. vasárnap – Jn 1,1-18 – Helyünkön lenni

A János-evangélium első, bevezető része úgy van felépítve, mint egy költemény. Ez a 18 vers össze-

foglalja, amiről az evangélium szól. Bemutatja János teológiáját, mit hisz Istenről és Jézusról, és bemutat-

ja Jézus küldetését: Jézus Isten Igéje (kinyilatkoztatása), az ember Világossága, s hogy Isten a népe közé

jött Jézus személyében. Rövid, tömör, hatásos mondatai úgy röppennek ki egymás után, mint a nyíl...

A szöveg tengelye a 12-13-as vers: „Am akik befogadták, azoknak hatalmat (= erőt) adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából, s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”

Ezeket a mondatokat tudom leginkább „megfogni”. És ebben nincs is nagy különbség a múlt és a jelen között: aki most ismeri fel az életében a Világosságot, annak ez ugyanúgy a jelenben történik: Isten hatalmat ad neki, hogy a gyermeke legyen. Hatalmat, vagyis erőt, hogy önmagát megváltoztassa. Többek között: alázatossá legyen – tanúságot tegyen – elfeledkezzen a magaféltésről – alárendelje a felismert Világosságnak az életét, mint... mint Keresztelő János. János felismerte, készült rá, és betöltötte a helyét. Igen, majd az utolsó pilla-

natban meginogva megkérdi, „Te vagy-e az Eljövendő, vagy más várjunk?” De a kétségektől mi sem vagyunk védve, sima és probléma-mentes útról nem szól ígéret. Már az önismeret útja is rögzös... Milyen vagyok és mire lettem teremtve?

1. Van, hogy többnek képzelem magam, mint ami vagyok. Olyan szerepeket játszom, amik csak szerepek. Nem vagyok képes elfogadni a határait, többnek gondolom magam, mint ami a valóság. De előfordulhat, hogy épp alulértékelem magam, nem hiszek senkinek, és nem bírok kimozdulni a magam köré húzott falak közül. És ha magam nem vagyok a helyemen, hogy látnék másokat is helyesen?

2. Martin Buber szerint az „Én” csak úgy található önmagára, ha egy „Te”-vel találkozik, és párbeszédet kezd vele. Fontosak a személyes kapcsolatok: hogy egy másik ember tükrében meglássuk magunkat.

3. „Csak Isten szemével tudom igazán látni önmagam. Mégpedig

mindkét magamat: a jelenlegi, tényleges, fogyatékoságokkal teli éneket, és valódi, beteljesült magamat is, hiszen az Ő teremtő elgondolásából lettünk, és életünk beléje tart; akkor válunk igazi önmagunkká, ha a tőle kapott hivatásunkat betöltjük” (Lukács László).

Ez a fenti „hármasság”, amelynek a segítségével szintet lehet lépni, ha megvan hozzá az alázat és elszántság, így lehet levetni az előítéleteket, és így lehetek képes leborulni a másik emberben lakó Isten előtt. Így rendelhetem oda magam a valódi helyemre.

„Csupán egyetlen igazi feladat áll előttem, amelyetől egész életem, békém és boldogságom függ: föl kell fedeznem önmagam, miközben fölfedezem Istent. Ha megtalálom őt, akkor megtalálom saját magamat, és ha megtalálom a magam igazi énjét, akkor megtalálom őt” – írta Thomas Merton.

Január 9. – Urunk megkeresztelkedése – Lk 3,15-16.21-22 – Elköteleződni

Keresztelő János elkötelezett ember volt. Azt tette, amiről meg volt győződve, hogy tennie kell. Bűnbánat és megtérés – ezt hirdette. Ebben a témában „otthon volt”, hiteles és útmutató. Senki kedvét nem kereste, és nem is lépte túl a határait. Nem akart több lenni annál, ami. Nem akart „guru” lenni; amikor eljött a pillanat, arra mutatott, aki nagyobb nála.

Az elkötelezettség nem jelenti azt, hogy valaki mindenre képes. Van, amire képességek, gyakorlatok vagy tapasztalatok folytán igen. És van, amire csak Isten képes. A cél, hogy egész létemmel, nemcsak szavakkal – de szavakkal is persze – Órá mutassak. Vannak elvárások, amiknek nem tudok megfelelni, és

nem is kell úgy tennem, mintha meg tudnék. A szikrát hordozom magamban, nem a teljességet. És pont erre a szikrára van szüksége a Teremtőnek a jelenben is zajló teremtművéhez. „Hiszem, hogy egy szabad és szerető Isten olyan dolgokat teremt, amelyek tovább folytatják a teremtést, éppen úgy, ahogy azt a szülők remélik gyermekeiktől. Mintha Isten azt szeretné tőlünk, hogy mi szintén részt vegyünk a történetben! A nagy munka a miénk is” (Richard Rohr: Emelkedő zuhanás).

Tudnom kell, hogy ebben hol a helyem, és mi a hatóköröm. Mint ahogy János tudta, és nem akart megfelelni külső elvárásoknak („önazonos” volt).

Mi indítja arra Jézust, hogy a bűnbánatot tartók sorába lépve Jánoshoz menjen, és a Jordán vizébe alámerüljön? A Talmud szerint minden víz forrása az Éden folyója (Bekhorot 55a), így a természetes vízben történő megmerüléssel újra kapcsolatba lehet lépni az ideális, édeni állapottal.

Ebből úgy tűnik, Jézusnak kutatnia kellett és meg kellett értenie saját küldetését, s ez az alámerítéssel történő rituális megtisztulás – eredeti állapothoz való visszatérés – ennek egy lépcsőfoka volt. S a megtisztulás rítusán túl egy istenélménnyel vagy megbizonyosodással is gazdagodott.

Január 16. – Évközi 2. vasárnap – Jn 2,1-11 – Jézusra figyelni

Először is, számomra mindig rejtélyes és egyben „népmesei” ez a leírás. Az asszony egyetlen fia, aki egyszer csak kimagaslik a hétköznapi egyszerűségéből, és olyat cselekszik, amire az emberek csodálattal néznek. Cselekedete kiemeli őt a többiek közül, és kivételessé teszi.

Aztán nézhetem a történet más szemmel. Jézus akárhány hasonló csodával szolgált volna ennek előtte is bővebb családját, környezetét, ami senkinek sem tűnt fel... Ezt támaszthatná alá, hogy Mária biztosra

ment: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond.” Persze ez egy gondolati játék, de el tudnám képzelni, hogy Jézus észrevétlenül megkönnyítette mások életét az ismertté vált esemény előtt is, ahányszor csak szükségét érezte. A menyegzőn viszont a nyilvánosság előtt nem maradhatott észrevétlen. Jézus ózdkodik is: „Még nem jött el az én óram.” Mi volt a dilemma? Segíteni akart, de nem csodával előrukkolni?

Harmadszor, tekinthetem ezt a leírást képletesnek (vagyis hogy írnam le a történet esszenciáját?).

Ha kinyitom az ajtót Jézusnak, és engedem, hogy „betegye a lábát”, azaz részt vegyen az életem eseményeiben, azok nem lesznek „csak a szokásos” események. Valami nagyon lényegeset tesz hozzá, vagy éppenséggel átlényegíti az eseményeket, mint a menyegzőn a vizet.

Ahogy Mária figyelte Jézust, csak épp megszólítva, meg nem mondvá, mit tegyen, úgy én sem határozhatom meg, mit tegyen, csak lépjen be; a többi bízam rá, és figyeljek...

Január 23. – Évközi 3. vasárnap – Lk 4,14-21 – Hirdetni az örömhírt

Jézus visszatér Galileába. Názáretbe, ahol felnevelkedett... Ez a történet bizonyos szempontból nagyon is átélhetőnek tűnik számomra, persze a magam szintjén. Sokunknak van tapasztalata arról, hogy elhagyta gyerekkori-fiatalokori közegét (fizikailag is), aztán felnőttként, felnőtt tapasztalatokkal tért vissza. Felmérte, felismerte saját fejlődését, változását, magabiztoságát, látásmódja kitágulását. Tesztelte, milyen hatással van rá, illetve hatással van-e rá a régi környezet, a viszonylatok, és mit hoznak ki belőle. De miért tért vissza Jézus? Miért látta fontosnak? Át akarta adni a felismerését, tanítani akarta őket? Azt gondolta, azt tesztelte, vevők lesznek-e rá? És kinek volt erre

szüksége? Jézusnak vagy a városnak?

A zsinagógában a Tórából vett szöveg felolvasására és magyarázatára bármely felnőtt férfi vállalkozhatott. Jézus kezdeményezett: „felállt, hogy felolvasson”, és „megkereste azt a helyet” – konkrét célja volt a felolvasással. A „talált rá” kifejezés Lukácsnál azt erősíti, hogy a Lélek vezette Jézust az Izaiás idézethez: „Az Úr Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét” (Iz 61,1-2). Így

hangzik el Jézus programja a názáreti zsinagógában, Izaiás szavainak köntösében. Csak annyit fűz hozzá: „Ma teljesedett be ez az írás a fületek hallatára.”

Miről szólnak Izaiás mondatai Jézus hangján, nekünk? Egyrészt önmagam meghaladásáról: ki- és továbblépés a komfortos-kényelmes megszokottból. Másrészt: az örömhír terjesztésének feladata az örömhírré mélységesen rászorulóknak.

Az Iz 61,2 második tagmondata: „és Istenünk bosszújának napját”, nem hangzik el, Jézus ehelyett öszszegöngyöli és visszaadja a tekercest. Jézus „válogat” a szövegben, nem hirdeti Isten bosszúját. Az isteni igazságosság nem így működik.

Január 30. – Évközi 4. vasárnap – Lk 4,21-30 – Isten rendjét helyreállítani

„Melyik ember képes fölismerni Isten akaratát, és ki tudja elgondolni, mit kíván az Úr? ... Csak nagy nehezen derítjük ki, ami a földön van, és üggyel-bajjal értjük meg, ami kézenfekvő. Hát akkor az égi dolgokat ki tudná kifürkészni?” (Bölcs 9,13.16)

Jézus Isten rendjét akarta újra helyreállítani (nem felborítani) a csodákkal. Tettei jelezték, hogy ITT van az Isten világa. Akik átérték a csodáit, ezt tapasztalták meg. Könnyebb, de egyben a vesztes út lenne magát csodával „hitelesíteni”. Nem azért volt negyven napig a pusztában, hogy aztán egy ilyen egyszerű csapdába beleessen.

„Nemde a József fia ez?” Magyar nyelvterületen ezt így hangzana: Miből lesz a cserebogár? Lehet, hogy Jézus indulatos lett, azért intézi el őket ilyen kemény szavakkal? Mindenesetre valami természetfelet-

ti mégis történik, amit a feldühödött férfiak haragjukban tán észre sem vesznek: „Jézus átment köztük, és eltávozott.”

Csak egy apró adalék ahhoz, számíthatott-e Jézus arra, hogy megértő-befogadó közegre talál szülővárosában. Az ott ásatásokat végző *Ken Dark* archeológus szerint a zsidó kultúrájára büszke Názáretben az emberek nagy része nem értett egyet Jézus tanításaival, és például a vallási tisztaság kapcsán is éles ellentétben állhattak azzal, amit képviselt. *Ken Dark* és más régészek Názáretben kiásott leletei alapján a názáretiek csak helyi, a zsidó vallási törvények által tisztának mondott műszakból készült edényeket használtak. Márk evangéliuma szerint Jézus a rituális tisztaság kapcsán, ebben a vonatkozásban igen megengedő: „Hallgassatok rám mindnyájan – mondta –, és értsétek

meg: Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhető. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná” (Mk 7,14-15).

Jézus mégis esélyt ad ennek a találkozásnak. Nyilván nem tudjuk, nem tudhatjuk, a későbbiek során hogyan értékelték magukban az egyes emberek a történeteket, milyen hatással lett gondolkodásukra, generált-e változást valakiben. Ugyanígy sokszor a saját szavaink, cselekedeteink esetében sem tudjuk meg a másik ember életére tett hatását – legalábbis itt a földön. De ez nem is számít. Hanem az számít, hogy

„Elindulunk-e Betlehem felé,
a másik felé, egymás felé,
a másikban lévő önmagunk felé,
az Istenben élő ember felé,
az emberben lakó Isten felé?”

(Lackfi János: Az emberben lakó Isten zsoltára)

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2022. január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára nem változik, az éves előfizetés **2.000,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a – minden évben általában kétszer emelkedő – postaköltséggel együtt **4.000,- Ft** (egy példány postai díja jelenleg 430,- Ft).

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő **KISZE Bt.** számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. **Mindhárom esetben** kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés.

A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni (gromonandras@gmail.com).